

DE eerste zoon was tot moordenaar geworden en de eerste broeder tot martelaar. De schrikkelijke daad was gepleegd, de hitte van het bloed, door haat en nijd wild opgezweept, was bekoeld. Nu stond Kain daar ontuchtend van zijn moord-roes en grijsde het leven, het nu zoo schrikkelijke leven hem tegen. Hoe ontzettend moet het zijn als de tot zoo'n misdaad vervallene tot

ZWERVENDE EN DOLENDE

„Gij zult zwervende en dolende zijn op aarde“.
Genesis 4 : 12.

ook met een opmerkelijk inzicht in het ontzettende van dit zwerfen en dolen, waarom dit zoo schrikkelijk is : „ik zal voor Uw aangezicht verborgen zijn“.

de Heere een teeken aan Kain. Maar het logisch gevolg van zijn misdaad : het zwerfen en dolen, zou blijven.

Schrikkelijk vooruitzicht voor Kain. Hij zag dit zelf ook zeer goed in, en getuigde het ontzettende van dit zwerfen en dolen, waarom dit zoo schrikkelijk is : „ik zal voor Uw aangezicht verborgen zijn“.

Gescheiden van God te zijn, verborgen voor den Heere, dat is de eigenlijke nood van de met zonde-schuld beladen ziel.

Is Kain zóó niet het type van den zondigen mensch, van de zondige menschheid ? „Onrustig was mijn hart, tot het rust vond in U“, zegt Augustinus. Zóó als Kain gaan wij allen met zondelast beladen, den donkeren weg der wereld. God is voor ons verborgen, wij zijn door onze zonden van God gescheiden, en zoolang onze zonde scheiding maakt tusschen God en ons, blijven wij zwerfers en dolers. Ach, hoe ontzettend is eigenlijk het leven voor den zondigen mensch. Vooral als wij komen tot het bewustzijn van ons zwerfen en dolen. Als wij nog onwetend van hooger doel en heerlijker waarde in het duister rondloopen, zijn wij ons het schrikkelijke van onzen toestand niet bewust. Maar zoo spoedig wij weten, dat wij, als kinderen des Lichts, in het duister gaan ; als wij ons bewust worden, dat wij, voor de onsterfelijkheid geschapen, midden in den dood zijn, dan komt de ontzetting over onzen toestand. God geve ons, voor zoover wij onzen toestand nog niet kennen, deze in alle schrikkelijkheid ons voor oogen kome. Deze bewustwording is een gave Gods, en als Hij ons tot bewustzijn roept, zullen wij niet in het donker blijven. Hij, de God des Lichts, voert ons uit het donker. Hij, de God der Redding, voert ons uit den doolhof, den donkeren hof van ons verzondigd leven, naar de

reine sferen van Zijnen Geest. Dan dolen wij niet langer en zwerfen om, maar wij hebben gevonden, den rechten, wel vaak moeilijken en hobbeligen weg, maar toch den rechten weg, die voert naar de heerlijkheid, door God voor Zijne kinderen weggelegd.

Geve de Heere ons allen dien weg te gaan in stille vreugde en blijde stilheid, als kinderen des Lichts. En zoo wij onszelf in het duister voelen zwerfen en dolen, beladen met onze schuld, dan klimme onze stem naar boven om den Heere te bidden om het doorbreken van Zijn Licht.

V. D. H.

Zwervende en dolende.

(Naar Abel Pann.)

Ach, juist terwijl ik deze regelen schrijf bereiken mij de schrikkelijke bijzonderheden van het drama in Grootegast. En let nu eens op : de luttele uren, welke de moordenaar na zijn daad in vrijheid kon doorbrengen, was hij zwervende en dolende.

Een ziel, door zoo groote zonde als moord, verontrust, kan in dit leven geen rust vinden. En nu is juist het schrikkelijke, dat dan de dood — waarin de ongelovige mensch toch ziet de vrijmaking van alle lijden — het meest gevreesd wordt. Kain, die misschien niet (zooals wij) bevreesd was voor vergelding na dit leven, was toch in den dood verlost van den last van zijn schrikkelijke daad. Maar juist die dood jaagt angst aan.

Wij moeten de Kains-gestalte niet afzichtelijker maken, door den eersten moordenaar in zwarter kleuren te schilderen, dan waartoe het woord des Heeren aanleiding geeft. De woorden : „ben ik mijns broeders hoeder“ beteekenen toch werkelijk niet : „ik heb met mijn broeder niets te maken“. Het is alleen maar een poging om zich zooveel mogelijk vrij te stellen van het oordeel Gods, dat over hem komen zal. Al zal er dikwerf, door verschillen in aanleg en karakter, strijd geweest zijn tusschen Kain en Abel, het is toch niet onmogelijk dat Kain wel van zijn broeder gehouden heeft. Maar dit plaatst ons ook oogenblikkelijk voor deze verschrikkelijke waarheid : hoe groot is de macht der zonde, dat zelfs dan het komen tot zoo schrikkelijke daad mogelijk is.

Kain gevoelt, met het instinct van den natuurmensch, dat de logische straf op zijn daad zal zijn : de dood. „En het zal geschieden, dat al wie mij vindt mij zal doodslaan.“ Daarom stelde

TOEN DE SNEEUW VIEL

Ik ben door witte lanen gegaan,
Midden in sprookjesland bleef ik staan,
Diep zonk ik weg in de witte vacht,
Rond om mij heen was de stille nacht
En donzen vlokken vielen neer,
Al maar meer — ál maar meer.

De struiken, de boomen, de torens — en ik,
We zagen het aan met afwezigen blik,
We werden een deel van de stilte zelf,
Boven ons was het blauwe gewelf
En de stralende melkweg — en rondom ons,
Viel maar door — ál maar dons.

Toen is door dien nacht een sprake gegaan,
Diep in mijn ziel heb ik 't fluist'ren verstaan,
Ik — kind van de aarde — kind van den tijd,
Voelde de sprake der eeuwigheid,
En mijn ziele knielde neer en aanbad
Hem, die dit alles geschapen had.

J. J.-T.